

daniel pennac

ochi de lup

Editura Paralela 45

DANIEL PENNAC

OCHI de Lup

Traducere din limba franceză de
SIMONA NEGREA

Ilustrații de
SILVIA MITREA

Cuprins

1.

Întâlnirea / 7

2.

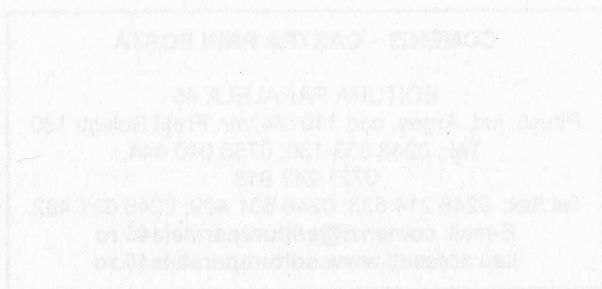
Ochiul lupului / 16

3.

Ochiul omului / 45

4.

Cealaltă lume / 80

1.

ÎNTÂLNIREA

I

Băiatul stă în picioare în fața cuștii lupului, nemișcat. Lupul umblă încoace și-ncolo. Se plimbă în lung și-n lat, nu stă locului o clipă.

„Ce mă enervează...”

Așa își spune lupul în sinea lui. De două ore băiatul stă în picioare în fața grilajului, neclintit ca un copac înghețat, și se uită la lup cum merge.

„Ce-o fi vrând de la mine?”

Așa se întreabă lupul. Băiatul ăsta îi stârnește curiozitatea. Nu îl neliniștește (lupului nu-i e frică de nimic), îl face curios.

„Ce-o fi vrând de la mine?”

Ceilalți copii aleargă, sar, strigă, plâng, scot limba la lup și se ascund după fusta mamei. Apoi se maimuțăresc în fața cuștii gorilei și rag în nasul leului, care biciuiește aerul cu coada. Băiatul

„Asta nu. El stă în picioare, neclintit, tăcut. Doar ochii i se mișcă. Urmăresc plimbarea lupului de-a lungul grilajului, du-te-vino.

„N-a văzut în viața lui un lup, sau ce?”

Lupul nu-l vede pe băiat decât la dus.

Are un singur ochi. Pe celălalt l-a pierdut în bățalia cu oamenii, acum zece ani, în ziua când a fost prins. La dus (dacă-l putem numi dus), lupul vede toată grădina zoologică, cuștile, copiii care se scâlâmbăie, iar în mijlocul lor, băiatul ăsta, cât se poate de nemișcat. La întors (dacă-l putem numi întors), lupul vede înăuntrul cuștii. Cușca lui goală, căci lupoaica a murit săptămâna trecută. Cușca lui tristă, cu bolovanul cenușiu și cu copacul mort. Apoi lupul se întoarce și iată-l din nou pe băiatul ăsta, cu respirația lui regulată, care face aburi albi în aerul rece.

„O să se plictisească înaintea mea”, își spune lupul continuându-și mersul.

Pe urmă:

„Eu am mai multă răbdare decât el.”

Și mai adaugă:

„Eu sunt lupul.”

II

Dar a doua zi de dimineață, când se trezește, primul lucru pe care-l vede lupul e copilul, în picioare în fața cuștii, acolo, fix în același loc. Lupului i-a sărit inima din loc.

„Că doar n-o fi stat toată noaptea aici!”

Respect pentru S-a controlat și și-a reluat plimbarea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lupul merge de o oră deja. O oră de când ochii băiatului îl urmăresc. Blana lui albastră se freacă de grilaj. Mușchii i se rostogolesc sub blana de iarnă. Lupul albastru merge ca și cum n-ar avea de gând să se mai oprească vreodată. Ca și cum s-ar întoarce acasă la el, în Alaska. „Lup de Alaska”, așa spune plăcuța de fier de pe grilaj. Și mai e și o hartă a Marelui Nord, cu o zonă vopsită în roșu, ca să fie mai clar. „Lup de Alaska, Barren Lands¹”...

Labele lui nu fac niciun zgomot când se așază pe pământ. Merge de la un capăt la celălalt al cuștii, ca limba tăcută a unei pendule. Iar ochii băiatului se mișcă foarte încet, parcă ar urmări un meci de tenis cu încetinitorul.

„Chiar așa de tare îl interesez, carevasăzică?”

Lupul se încruntă. Vălurele de păr se ridică și pier spre bot. Se supără că-și pune atâtea întrebări. Jurase să nu-l mai intereseze oamenii niciodată.

Și de doi ani încoace se ține de promisiune: nici măcar un singur gând pentru oameni, nici

---

¹ Barren Lands sau Barren Grounds – regiune vastă de tundră din nordul Canadei

Respect pentru oameni și cărți

o privire, nimic. Nici pentru copiii care se mai-muțăresc în fața cuștii lui, nici pentru angajatul care-i aruncă de departe carnea, nici pentru artiștii de duminică care vin să-l deseneze, nici

pentru mămicile neghioabe care-l arată chirăind celor mici: „Uite, ăsta-i lupul. Dacă nu ești cuminte, te dau la lup să te pape!” Nimica, nimicuta.

„Cel mai bun dintre oameni nu face nici cât o ceapă degerată!”

Așa zicea întotdeauna Flacăra Neagră, mama lupului.

Până săptămâna trecută, lupul se oprea uneori din mers. Se așeza cu lupoica în fața vizitatorilor. Stăteau de parcă nici nu-i vedeau! Lupul și lupoica priveau fix înainte. Privirea lor trecea prin tine. Aveai impresia că nu exiști. Foarte neplăcut.

„— La ce s-or fi uitând așa?”

— Ce-or fi văzând?”

Pe urmă lupoica a murit (era cenușiu cu alb, ca o potârniche de stâncă). De-atunci încoace, lupul nu s-a mai oprit din mers. Umblă de dimineață până seara, iar carnea îngheață pe jos în jurul lui. Afară, drept ca un i (un i al cărui punct scoate aburi albi), îl privește băiatul.

„Cu atât mai rău pentru el”, hotărăște lupul. Și nu se mai gândește la băiat.